

MOJA PARAFIA

Nr: 852
17/07/2011

XVI NIEDZIELA ZWYKŁA

EWANGELIA: Mt 13, 24 - 43

„Pozwólcie obojgu rósć aż do żniwa”

Czy to jest akceptacja zła? Dobro i zło istnieje obok siebie. Goryliwość walki ze złem może przynieść szkodę dobremu. Z góry można potępić człowieka złego, który może stać się dobrym. Walczmy ze złem, a nie człowiekiem. Czy Jezus potępił Magdalenę? Nie możemy sami niszczyć zła. Będziemy to robić ze złością i nienawiścią. Nie oto chodzi Jezusowi. On sam osądza co jest dobre, a co złe. „Żniwa”, to oddzielenie dobra od zła. Żniwiarzem jest sam Jezus. Jakże często stajemy wśród tych, którzy chcą kamienować innych. Walkę ze złem należy rozpocząć od siebie. Proszę spojrzeć co pisze Jezus na piasku i wykonać Jego polecenie: „Idź i nie grzesz więcej”

Adam Żak

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Dziś nabożeństwo o godz. 17⁰⁰.
2. We wtorek 19 lipca o godz. 18⁰⁰ zostanie odprawiona kolejna Msza Św. o Intronizację Najświętszego Serca Pana Jezusa w naszej Ojczyźnie
3. W przyszłą niedzielę, 24 lipca, podczas Mszy Świętej o godz. 10⁴⁵, będziemy się modlić w intencji S. Anny Samuela – Przełożonej tutejszej wspólnoty Sióstr Zmartwychwstanek, z okazji Jej imienin. Sole-nizantkę polecamy pamięci modlitewnej.

KATECHEZA XVIII - SZATY LITURGICZNE

Każda spełniana funkcja lub realizowane zadanie wymaga od człowieka odpowiedniego stroju. Z jednej strony jest to zewnętrzny znak informujący o tym, kim jest dana osoba, a jednocześnie wskazuje na specyfikę jego posługi. I tak możemy mówić o todze adwokata czy rektora, kitlu lekarza, bryczesach jeźdźca, mundurze żołnierza. Również dotyczy to szat liturgicznych zwanych paramentami.

Sprawujący Mszę świętą kapłan zakłada określone przepisami liturgicznymi szaty, by wyróżniać się spośród uczestników świętego

zgromadzenia, jak również znakiem swego ubioru ukazać istotę i charakter sprawowanej liturgii czy nabożeństwa. W zgromadzeniach liturgicznych, w których przychodzi nam uczestniczyć, różnorodność szat jest zewnętrznym znakiem spełnianych funkcji wynikających z różnych stopni święceń lub też posług liturgicznych.

Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego stwierdza: „W Kościele, który jest Ciałem Chrystusa, nie wszyscy członkowie spełniają jednakowe czynności.

dalsza część na 2 stronie

Kalendarz liturgiczny

17 lipca 2011r. – NIEDZIELA
Imieniny: Anety, Bogdana, Jadwigi
LITURGIA SŁOWA:
Mdr 12, 13.16-19
Psalm 86, 5-6.9-10.15-16
Rz 8, 26-27
EWANGELIA: Mt 13, 24-43

18 lipca 2011r. – PONIEDZIAŁEK
Św. Szymona z Lipnicy
Imieniny: Szymona, Emila, Erwina
LITURGIA SŁOWA:
Wj 14, 5-18
Psalm: Wj 15, 1-6
EWANGELIA: Mt 12, 38-42

19 lipca 2011r. – WTOREK
Imieniny: Wincentego, Marcina
LITURGIA SŁOWA:
Wj 14, 21-15,1
Psalm: Wj 15, 8-10.12.17
EWANGELIA: Mt 12, 46-50

20 lipca 2011r. – ŚRODA
Imieniny: Czesława, Małgorzaty
LITURGIA SŁOWA:
Wj 16, 1-5.9-15
Psalm 78, 18-19.23-28
EWANGELIA: Mt 13, 1-9

21 lipca 2011r. – CZWARTEK
Imieniny: Daniela, Wawrzyńca
LITURGIA SŁOWA:
Wj 19, 1-2.9-11.16-20
Psalm: Dn 3, 52-56
EWANGELIA: Mt 13, 10-17

22 lipca 2011r. – PIĄTEK
Św. Marii Magdaleny
Imieniny: Bolesława, Marii, Magdaleny
LITURGIA SŁOWA:
Pnp 8, 6-7 albo 2 Kor 5, 14-17
Psalm 63, 2-9
EWANGELIA: J 20, 1. 11-18

23 lipca 2011r. – SOBOTA
Imieniny: Brygidy, Bogny, Apolinarego
LITURGIA SŁOWA:
Ga 2, 19-20
Psalm 34, 2-11
EWANGELIA: J 15, 1-8

Ta różność funkcji w sprawowaniu kultu ukazuje się zewnętrznie przez różność szat liturgicznych. Dlatego te szaty powinny być znakiem funkcji właściwej każdemu z posługujących. Poza tym szaty liturgiczne powinny podkreślać piękno czynności liturgicznych."

Szaty liturgiczne używane podczas Mszy świętej, czy też innych nabożeństw pozostają dla wszystkich uczestników wezwaniem, by wszyscy przyoblekli się w Chrystusa. Stąd możemy mówić o teologii szat liturgicznych, czego potwierdzeniem jest tekst św. Pawła Apostoła: „Trzeba, ażeby to, co zniszczalne, przyodziło się w niezniszczalność, a to, co śmiertelne, przyodziło się w nieśmiertelność.” (1 Kor 15, 53). A zatem możemy stwierdzić, że szata liturgiczna jest także częściowym uczestnictwem w nowym odzieniu zmartwychwstałego Jezusa.

Przy sprawowaniu liturgii Mszy świętej kapłan używa następujących szat liturgicznych: humerał, alba, cingulum, stuła i ornat.

Humerał, którego dzisiaj rzadko się używa w związku ze współczesnym krojem alby, był swego rodzaju chustą koloru białego zakładaną na ramiona i szyję w celu ukrycia sutanny czy habitu. W przeszłości zakładając humerał, kapłan odmawiał modlitwę: „Włóż, o Panie, hełm zbawienia na moją głowę, dla odparcia wszelkich ataków diabelskich.”

„Włóż, o Panie, hełm zbawienia na moją głowę, dla odparcia wszelkich ataków diabelskich.”

Alba jest długą, białą tuniką sięgającą do kostek z długimi rękawami, często u dołu przyozdobioną haftami. Pozostaje ona symbolem czystości duszy ludzkiej będącej w stanie łaski uświęcającej. Podczas jej zakładania kapłan modlił się słowami: „Wybiel mnie, Panie, i oczyść serce moje, ażebym we krwi Baranka wybielony, mógł zasłużyć sobie na radość wieczną.”

Pasek zwany **cingulum** jest sznurem zakończonym po obu końcach frędzlami, którym przepasuje się albę, by umożliwiła swobodne poruszanie się w zgromadzeniu liturgicznym. Podczas przewiązywania się kapłan wy-

powiadał modlitwę: „Przepasz mnie, Panie, sznurem czystości, zgaś w sercu moim ogień wszelkiej pożądliwości, abym we wstrzemięźliwości i czystości serca mógł Ci coraz lepiej służyć.”

Stuła jest długą wstęgą w tym samym kolorze co ornat zakładaną na szyję i zwisającą swobodnie z przodu. Jest ona oznaką urzędu i godności wynikających z sakramentu kapłaństwa. Podczas jej zakładania kapłan modlił się: „Zwróć mi, o Panie, stułę nieśmiertelności, którą straciłem przez grzech pierwszych rodziców moich, a chociaż nie jestem godny zbliżyć się do Twoich świętych tajemnic, niechaj dostąpię jednak radości wiecznej.”

Ornat jest to wierzchnia szata kapłana sprawującego Mszę świętą. Powstał z wierzchniej szaty rzymskiej, która była płaszczem bez rękawów tylko z otworem na głowę. Współcześnie używa się ornatów zwanych gotyckimi, które zastąpiły ornaty rzymskie. Podczas zakładania kapłan wypowiadał słowa modlitwy: „Panie, który powiedziałaś: „Jarzmo moje jest słodkie, a brzemień moje lekkie”, daj, ażebym mógł je tak dźwigać, by zasłużyć na łaskę Twoją.”

Ornaty są różnego koloru, który pomaga wiernym lepiej zrozumieć samą liturgię i ją duchowo bardziej przeżyć. I tak wyróżniamy kolor:

- biały – symbolizuje czystość, niewinność, radość;
- czerwony – znak krwi, męczeństwa i ognistych języków Ducha Świętego;
- zielony – symbol nadziei, odrodzenia, młodości i sprawiedliwości;
- fioletowy – symbol żałoby, pokuty, skruchy i żalu
- różowy – symbol radości pośród pokuty (używa się go tylko w III Niedzielę Adwentu i w IV Niedzielę Wielkiego Postu).

za: www.diecezja.radom.pl

MOJA PARAFIA. Parafia św. Józefa, Radom, ul. Młodzianowska 124, tel. 48 366 81 03

www.mojaparafia.za.pl, mojaparafia@gmail.com

Opiekun duchowy: ks. Paweł Śliżewski SAC

Redakcja: Katarzyna Wilczyńska, Sylwia Klochowicz - Matlacka, Agnieszka Kołodziejska, Renata Ochalska
Stefan Suwała, Adam Żak, Bartłomiej Paduch, Bernard Pająk, Wojciech Winek, Jacek Dobosz